

בס"ד כו' ניסן ה'תשע"ג
 הדלקת נרות - 18:44
 צאת השבת - 19:36
 רבנו תם - 20:22
שעון קיץ לפי הלוח המדויק של "אור החיים"

שנה שלוש עשרה - עלון מס' 665
 @ לא אומרים "צדקתך".
 @ "שבת מברכין" - ראש חודש "אייר" יחול בימים רביעי וחמישי. יחדשהו הקב"ה עלינו, לטובה ולברכה, לששון ולשמחה, לבשורות טובות, ישועות ונחמות, אמן.

אברהם יגל

לע"נ בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
 לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל.

מפטידין: "זיוסף עוד" (שמאל ב'ו')

פרשת שבוע

השבת יא' לעומר
 פרקי אבות - פרק א'
 ביום שני- יום הזכרון לשואה ולגבורה

מלטיני הפרשה:

- ← ביום השמיני אחרי שבעת ימי המילואים, ברי"ח ניסן, הקריבו את הקרבנות.
- ← אהרון מברך את העם, ואש יצאה מלפני ה' ואכלה את הקרבנות.
- ← נדב ואביהוא, בני אהרון חטאו ומתו באש.
- ← הוראות לכהנים, איסור שתיית יין בקודש, ומתנות כהונה שיקבלו.
- ← דינים על טומאת בעלי חיים האסורים באכילה ובמגע, וסימני טהרה בחרקים.

"ויהי ביום השמיני" (ט,א)

אמר משה: 'לפי שסירבתי שבעה ימים בסנה לא זכית לשמש אלא בשבעת ימי המילואים'. ונשאלת השאלה: אם היה מסרב יותר היה משמש יותר? וכי שואל 'דרך שיחה' הסירוב מעלה הוא? והשיב הגר"ח קנייבסקי שליטא - הסירוב היה משום ענוה, ולכן קיבל שכר על זה. (בעל הטורים)

"וישא אהרן את ידיו ויברכם" (ט' כ"ב)

אהרן בירך את העם בהיותו עדיין עומד על המזבח אחרי שסיים את עבודתו, שם הוא היה גבוה שלש אמות ורואה את כל העם. מכאן סמכו ברכת כהנים לעבודה בתפילת שמונה עשרה והרמת הידיים לגובה שלש אמות, כדי לרמז שאין להם לסמוך על ברכתו כי אם ישאו את עיניהם כלפי מעלה על דרך "וכי ידיו של משה עושות מלחמה", אלא בזמן שישראל מסתכלים כלפי מעלה... (מכלל יופ)

"ואת אלה תשקפו בן העוף" (יא,ג)

בגמרא (חולין סה,א) מובא: "כל עוף הקולט מן האויר - טמא". וביאר רש"י: כשזורקין לו מאכל - קולטו לתוך פיו ומקבלו מן האויר. מכאן, שמי שאינו יכול להתאפק בתאוותו - סימן טומאה הוא.

"ויברכם וירד מעשת החטאת"

לאחר שנשא אהרן הכהן את ידיו וברך את העם, וכאשר העם נתברך בכל טוב - "וירד מעשת החטאת" - פסק העם מלחטוא, כי רק הצרה והמצוקה הן המעבירות יהודים על דעת קונם וגורמת את חטאיהם. (רבי ישראל מוויזניץ).

"מלבד עולת הבקר"

מלבד, ראשי תיבות מלוה לעני בשעת דחקו, זה נחשב כאילו הקריב עולת הבקר. (מפי השמועה)

"וישמע משה ויילב בעיניו" (י' ט"ז)
 משה רבינו היה תמיד המדבר, והכל היו שומעים מפיו, רק הפעם הזאת היה הוא השומע ואהרן המדבר, כפי שנאמר: "וידבר אהרן אל משה" ששמע משה את ההלכה מפי אהרן. בא איפוא הכתוב: "וישמע משה - ויילב בעיניו" השמיעה הזאת נשאה חן בעיניו. הוא נוכח לראות, כי מוטב לשמוע מאשר לדבר. (מענינה של תורה)

"ככל הולך על גהון" "דרש דרש משה..."
 בחומשים מובא כי האות ו' של תיבת גהון מלבד שהיא רבתי, היא גם חצי התורה באותיות. ומקור הדברים בגמרא (בקיודשין ל) לפיכך נקראו ראשונים סופרים, שהיו סופרים כל האותיות שבתורה, שהיו אומרים וא"ו דגהון חציין של אותיות של ספר תורה וכן "דרש דרש משה..." זהו חצי התורה בתיבות. לאחר בדיקה, יש כאן טעות בעליל. חצי התורה באותיות רחוק מאוד ונמצא הרבה לפני האות ו' של גהון. ותיבת "דרש דרש" אינה התיבה האמצעית בתורה. והדברים נראים תמוהים ביותר. יישוב מופלא לדברי חז"ל מובא בשמו של רבי יצחק זילבר. אין כוונת חז"ל לציין את האות האמצעית בכל אותיות התורה וכן לא את התיבה האמצעית של כל תיבות התורה, אלא הכוונה כאן היא לאותם אותיות שונות המופיעות בתורה בכמה מקומות על פי המסורה, כמו א' זעירא ועוד אותיות הפזורות במקומות שונים בתורה. אם נלקט את כל האותיות הללו יחדיו הם עולים למנין 17, ואכן האות ו' של גהון היא האות הרבתי מספר 7 וזוהי הכוונה שהיא האות האמצעית. כמו כן אם נקבץ את כל התיבות הזוגיות בתורה כמו "אברהם אברהם" "בבוקר בבוקר" יעלה מנינם ל- 77 ובתוכם התיבות "דרש דרש" הם מספר 39 הפלא ופלא וזהו הזוג האמצעי ודברי חז"ל נהירים ובהירים.

פנות הניבים והפתגמים

ספק ספקא, לקלא = ספק של ספק, ספק קל ביותר, יש להקל ולא להחמיר.
דוגמה: שופט התעבירה הודיע שאם לא תמצאנה הוכחות ממשיות לכך שהנהגה הוגה את האם, יאלץ לזכות את הנאשם מחמת הספק: ספק ספקא - לקלא.
מקור: מספר על אלמנה שקשרה להתחתן עם כהן, למרות שאלמנת חלל רגילה אסורה להתחתן עם כהן. מה הטעם? מה הנמוק? היה ספק קל שבפקלים אם בעלה היה חלל, ויתכן שבאמת אינו חלל כלל [מסכת "קידושין" דף עה, עמוד א]. (ניבונכו)

במלאת 30 יום לפטירת הצנוע והעניו **משה מוסאי** בן זליכה ואברהם ז"ל תתקיים אזכרה ביום חמישי א' אייר תשע"ג (13-04-11 למנינם) בבית הכנסת "עזרא הסופר".
 18:30 - מנחה, דברי תורה, ערבית וסעודת מצוה. העליה לבית העלמין ביום שישי בשעה 09:00

הסירו מכול מדוך עמי!
 העלון טעון גניזה במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן. אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה.

חודש אייר

במקרא קוראים אותו בשם "זיו". השם אייר בא מאכדית ופירושו כמו זיו, אור, והוא בא להדגיש את האור המיוחד שישנו בעולם בחודש זה הבא אחרי חודשי החורף הקודרים כחודש השני של האביב.

המסורת היהודית מייחסת סגולות חשובות מאוד לאורו של חודש אייר. אור מחיה ומרפא, מרפא את הגוף ואת הנפש. כפי שזה רמוז בר"ת של השם **אייר** = "אני יי" ורופא" וכותבים את השם בשתי "יודין" - **אייר**, להדגיש שהריפוי מתייחס לגוף ולנפש. והסגולה הזאת אע"פ שהיא עונתית וקשורה לטבע השנה, באה לו לחודש מכוח הגאולה של יציאת מצרים שבו ריפא הקב"ה את ישראל ממחלות הגוף והנפש שחלו בהם במחנות העבודה של מצרים. חז"ל מספרים כשיצאו בני ישראל ממצרים היו חולים ובעלי מומים בגוף ובנפש, סומין וחיוגרים וחרשים. אמר הקב"ה התורה כולה שלמות שנאמר "תורת ה' תמימה", אתן אותה לבעלי מומין; הוציא הקב"ה חמה מנרתיקה וריפא את בני ישראל מהמומים שלהם ואחר כן הביאם, בחודש סיון, למתן תורה. גם לעתיד לבוא, יקומו איש איש במומו, והחמה תצא מנרתיקה ותרפא את כל הקמים לתחיה.

"בניד כשתילי זתים" - חינד
בדרך לגיהנום, אינספור כוונות טובות

להורים בסה"כ יש כוונות טובות. זה קורה להם מרוב אהבה. הם רק רוצים לתת ולתת, ושלילד שלהם יהיה הכול, שיהיה לו טוב, שהוא יהיה מאושר. שלא יהיה לו קשה, שלא יהיה מתוסכל. הם לא לוקחים בחשבון שבנתינה חסרת הגבולות הזו הם למעשה גורמים לו נזק של ממש, ולא מאפשרים לו לצמוח, לגדול ולהתפתח, אחד חלילה הם צטרכו שהילד יטפל בהם.

הם לא לוקחים בחשבון שהם לא יהיו כאן לנצח כדי לדאוג לו, לשרת אותו ולכלכל אותו. הם לא מפנימים שיום אחד הם ילכו לעולמם ולא שואלים את עצמם מה יקרה ביום שהם לא יוכלו לתת יותר? מה יקרה אם יום אחד חלילה הם צטרכו שהילד יטפל בהם?

המחדל כאן הוא לא של הילדים, המחדל הגדול של ההורים. אותם הורים במודע, או שלא מודע, ממשיכים להתייחס אל הילד שלהם כאל ילד קטן וחסר אונים. הם עושים עבורו את כל המשימות הכי פשוטות של חיי היומיום, דברים שבגילו הוא בהחלט מסוגל לעשות בעצמו. (המשך אי"ה בגליון הבא)

שיעור התורה הגדול בתבל

ארגון "אברהם יגל" משדר בלוויין **בכל מוצאי שבת** את שיעורו של מרן הרחי"ג **עובדיה יוסף שליט"א** בבית הכנסת "**אוהל מועד**" בשעה **21:30** השיעור יוקרן על גבי **מסך ענק** בע"ה תתקיים **סעודה רביעית**, בחסות "**מאפייט בית הלחם**"

ברכה והצלחה לידידנו

אהרון ג'רפי הי"ו שיזכה בפרנסה טובה, רפואה שלימה למשפחתו, אושר ושלווה. יתגשמו משאלות ליבם לטובה. ולהבדיל לע"נ **שמעון טובלי** בן רפאל ז"ל שהשבוע פקידת שנתו.

רפואה שלימה

לנולשתין באבאי בת מרים מנבי"ת הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרנ"ב אבריה וש"ס"ה גידיה. שתחזור לאיתנה ותזכה לשנים רבות וטובות ותורה נחת מכל יוצאי חלציה.

ברכה והצלחה ופרנסה טובה

לדיד ומרים מוסאי הי"ו שתרמו לסעודה הרביעית בלוויין. זכות השיעור של מרן **עובדיה יוסף שליט"א** לרפואת והצלחת כל ילדיהם ונכדיהם. שיתמלאו כל משאלות ליבם לטובה. זכות המצוה תעמוד להם שיתברכו ברוחניות ובגשמיות ובפרנסה טובה, וזיווג הגון משורש נשמתם לבניהם שיזכו לחופה ולמעשים טובים.

רפואה שלימה והחלמה

לשבתאי מוסאי בן זליכה הי"ו הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרמ"ח אבריו וש"ס"ה גידיו. שיחזור לאיתנו הראשון ויזכה לשנים רבות טובות ונעימות עם רעייתו **רחל** בת ביבי מנבי"ת יערו נחת מכל יוצאי חלציהם.

סוכה והצחה

לשבתאי ואיריה כהן הי"ו על כל הסיוע והעזרה לזיכוי הרבים. שיזכה במהרה לזרע קודש בר קיימא ויתברכו בבריאות, אושר ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, ולשנים רבות טובות ונעימות.

בשורה משמחה

תפילת מנחה מוקדמת תתקיים כל ערב שבת בבית הכנסת "**יחזקאל הנביא**" **מפלג המנחה, שעה וחצי לפני כניסת השבת.**

מרכות ואיחולים לפמ"י

ליקריר ורבקה מוסאי הי"ו להולדת **הבת** מנבי"ת יה"ר שתגדל כאימותנו הקדושות שרה רבקה רחל ולאה, תזכו לחופתה שתצליח בכל דרכיה ומעשיה. וברכה למרדכי ודרורה מוסאי הי"ו ולרפאל ונילי אהרון שירוו נחת מיוצאי חלציהם.

למשפחת שבת היקרה.

צוות העלון "**אברהם יגל**" משתתף בצערכם במות האב הישר והענו **שמעון שבת** בן רחמה ומשה ז"ל שנפטר השבוע כא' ניסן תשע"ג נשגר תנחומינו לכל המשפחה. הרופא לשבורי לב ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון ולא תדעו עוד צער.

לע"נ הישר והצנוע

יעקב עמרני בן רבקה וששון ז"ל נפטר יא' בניסן תשע"ג שימליץ טוב בעד משפחתו

לע"נ הצנועה והענוה

דינה חגלי בת אלעזר וג'ארן ז"ל נפטרה כח' בניסן ביום שני פקידת שנתה

לע"נ הענוה והצנועה

גמילה ברנס בת ברקנה ושמעון ז"ל שתמליץ טוב בעד בנה ברוך, בנותיה וכל משפחתה

לע"נ הכשרה והצדקת

רחל אלביליה בת שמחה ז"ל נפטרה כו' בניסן בשבת פקידת שנתה

בריאות והחלמה איתנה :

שבתאי מוסאי בן זליכה ואברהם הי"ו ציון נאמן בן מרים הי"ו משה נאמן בן מרים הי"ו אברהם אהרוני בן שרה הי"ו מרדכי יעקובי בן ציפורה הי"ו אברהם נאמן בן מרים הי"ו ישראל פרגי רפאל בן מרים הי"ו גולשתן באבאי בת מרים מנבי"ת שי-מנשה דוידי בן עדנה הי"ו לחולי ופצועי צה"ל ועם ישראל.

שבת שלום ומבורך

לעילוי נשמת :

שרה אליאס בת מרגלית ז"ל ענת ג'רפי ז"ל בת יהודית שתחיה ג'והר קמרי בת טאוס ויצחק ז"ל שהי דוידזה בת פרי ז"ל נורית דוידזה בת שהי ז"ל שמעה עוקבי בת מורי חיים דנין ז"ל גמילה ברנס בת ברקנה ושמעון ז"ל

משה מוסאי בן זליכה ואברהם ז"ל רחמים (בבאי) יצחק-פור בן מרים ז"ל יעקב עמרני בן רבקה וששון ז"ל שמעון שלומי ז"ל בן מרים שתחיה חיים נאמן בן מאלק ואהרון ז"ל ברוך גלעד בן מוכתרם ואליהו ז"ל דוד יעקובי בן נאזי ומשיח ז"ל

לע"נ **מרדכי לארי ז"ל** בן שלמה ושרה הי"ו נלב"ע י"ד טבת תשנ"א ת.נ.צ.ב.ה.

לע"נ **בבאי מוסאי** בן אברהם וזליכה ז"ל נלב"ע ערב שבת קודש פרשת יתרו כ' שבט תשנ"ו ת.נ.צ.ב.ה.

"אל תקרי הליכות אלא הלכות"

פרקי אבות

הטעם שקורין פרקי אבות בימי הספירה, לפי שימים אלה ימים קדושים ונוראים, כיוון שהם ימי דין, שבהם מתו תלמידי רבי עקיבא, ולכן נהגו לקרות פרקי אבות שיש בהם **דברי תוכחה ומוסר**, שבהיות לב האדם שבור, הוא עשוי יותר לקלוט דברי תוכחה.

ועוד טעם, לפי שבימים אלה ימי האביב, עשוי היצר הרע להסית את האדם ולומר לו, למה לך לישב על התורה ועל העבודה, מוטב שתצא לטייל בגנות ובפרדסים, והאדם עשוי לקבל את דברי היצר כיוון שהימים ימי פריחה, שהאילנות מלבלבים ומתחילים להוציא פירות נאים, לכן קורים בפרקי אבות ובספר משלי לעורר לב האדם שלא יגרר אחרי עצת היצר הרע, וישתדל לרדוף אחר מצות ומעשים טובים כדי שיזכה בחיי העולם הבא ולא יכלה זמנו בהליכתו אחרי תענוגי העולם הזה.

ועוד טעם, לפי שבימי המועד לא יתכן שלא יימשך אחר עצת היצר הרע, בגלל רבוי האכילה והשתיה, כיוון שבימי החגים יוצאים מסעודה אחת לשניה, ושובתים ממלאכה וטורח, שעל ידי דברי התוכחה והמוסר שיש בהם ישבר לבו של אדם. (ילקוט מעם לועז, אבות עמ' א-ב).

א מנהג ישראל לומר פרקי אבות בשבתות הקיץ. מנהג זה כבר הובא בטור (או"ח סי' רצ"ב) שכתב: ונוהגין באשכנז לומר פרקי אבות במנחה, וכן כתב רב עמרם, ובספרד אומרים אותם בשחרית, עכ"ל. ויש עוד הבדלים במנהג, שיש אומרים אותם רק מפסח עד שבועות, ויש שנהגו לומר אותם עד י"ז בתמוז, ויש קהילות עד ר"ח אלול, או עד ראש השנה. והמנהג היום אצל הספרדים לאמרם בבוקר אחר תפלת מוסף מפסח עד שבועות.

ב ולמנהג ספרד אומרים את כל המסכתא פעם אחת, אלא כיוון שיש ששה שבועות מפסח עד שבועות, ומסכת אבות אינה כוללת אלא חמשה פרקים, התעוררה בעיה, מה ללמוד בשבוע האחרון שלפני שבועות? על כן לקחו פרק ממקום אחר וצרפו אותו לכאן כדי להשלים את השבוע הששי. פרק זה מדבר בעניני קנין התורה ומעלותיה ומלמד אותנו את דרכי קבלת התורה וכפי שהיא צריכה להלמד, ומתאים ללמדו בשבוע האחרון לפני שבועות. לפני פרק ששי זה מוסיפים הקדמה: "שנו חכמים בלשון המשנה", כדי להראות שאין פרק זה חלק מהמשניות של המסכת המקורית אלא תוספת מהברייתות החיצוניות.

ג ואלו שנהגו לאמר עד י"ז בתמוז גמרו את המסכתא שני פעמים, והאומרים עד ר"ח אלול גמרו אותה שלש פעמים, ולמנהג אשכנז של היום שאומרים עד ראש השנה גומרים אותה ארבע פעמים. אלא היות ולא נשאר ששה שבועות עד ר"ה, בשבוע או שבועיים האחרונים אומרים שני פרקים לשבוע כדי לגמור את המסכתא בפעם האחרונה עד ר"ה.

ד ובטעם אמירתם בימים אלו כתב הלבוש (בסי' תצ"ג): משום דפרקים אלו מדברים מדברי מוסר לקבל עלינו עול תורה ומצוות וכך אומרים אותם בשבתות מגאולת מצרים עד מתן תורה, ע"כ. והאומרים אותם גם אחר שבועות הטעם הוא שגם אחר קבלת התורה צריכים אנו לעבוד על עניני דרך ארץ וקנין התורה. ומה שאומרים אותם רק בקיץ ולא בחורף, משום שאז היום קצר ואין פנאי לאחר מנחה ללמוד פרקי אבות.

ה והגאון רבי יעקב קמינצקי זצ"ל אמר (והובא בספרו אמת ליעקב, בהקדמה לפרקי אבות): ללמוד מסכת אבות בשבועות שביין פסח לעצרת, יסוד הענין הוא מפני שאנו צועדים בעקבות אבותינו דור המדבר, שהכינו את עצמם לקבלת התורה.

ו הרב כתב: מנהג יפה נשתרש אצל ישראל והוא "ללמוד" המסכת ולא "לאמר", מפני שעיקר המטרה בפרקים אלו הוא ללמוד אותם ולהבינם היטב כדי לקיים מה שכתוב בהם. **ישמע חכם ויוסיף לקח!**

"מכל מלמד" השכלתי..."

שמות העופות הטמאים מזהירים האדם על דיעות כוזבות ואמונות רעות: (על פי שפתי כהן)

"ואת אלה השקצו..."

את הנשר - שלא יהיה כאילן הנושר פירותיו, שתוהה על המצוות ומסירו מלבו.

את הפרס - שלא לעבוד את ה' על מנת לקבל פרס.

את העוזניה - שלא יאמר **שהעוה** ממנו ואם קנה נכסים, אל יאמר כוחי ועוצם ידי עשה לי החיל הזה.

הדאה...האיה - שלא יאמר **איה דא?** איה העונש לעוברי עברה, וחלילה לא מאמין בשכר ועונש.

כל עורב למינו - שלא ללכת אחרי **עריבות** עולם הזה.

בת היענה - שלא יהא **ביענה** המתאכזרת על בניה.

התחמס - להזהר מהגזל ו**החמס**.

השחף - מזהיר: אם תגזול - תהא כנחש ההולך על גחוניו. בירושלמי: "על מעיך תהא **שחוף**".

הנץ - שלא תהא חלילה **מנאץ** ה'.

הכוס - לא תמשך לייין ותתן **בכוס** עיניך.

השלך - שלא תקיים, חלילה, "ואותי **השלכת** אחרי גווד".

הינשוף - לא תעשה דברים **שיסלקו** השכינה. מהמילה בארמית: "דשף מדוכתי" (חולין מב:)

תנשמת - **תן שמתא**, ראוי לשמתו.

הקאת - מאכלות אסורים - סופם **שתיאם**.

הרחם - מלשון "פטר **רחם**" - ומזהיר על העריות.

החסידה - אל תהא **חסיד** שוטה.

האנפה - הזהר מהכעס (מלשון: "אנפת **ביי**"), ו**מהניאוף** ממש.

הדוכיפת - זהו **התרנגול** עם הכרבולת הכפולה **המתגאה**. הזהר מהגאווה.

העטלף - מלשון "העטופים ללבן" שהוא לשון אחור, זירז שלא יהא מתאחר בעבודת ה'.

רפואה אלטרנטיבית

אכילת ממתקים ודברי מתיקה

ממתקים ודברי מתיקה הם האויב של כל דיאטה. הם עשירים בשומן וקלוריות, הרבה יותר מהנים מאכילת ירקות טריים או מבושלים. הם מאוד מגוונים בטעמים, והאמת שהם אף פעם לא משביעים, כך שגם אם תכננו לאכול כמות קטנה - הם בסופו של דבר עלולים להרוס את הדיאטה. כדאי ליהנות מהטעם ולא מהכמות. אחת הבעיות הכי קשות היא שאנו רגילים ליהנות מכל דבר בכמויות גדולות. במיוחד כאשר מדובר בממתקים, קשה מאוד להסתפק בקוביית שוקולד אחת או בופל שוקולד אחד. הקושי העיקרי הוא להפסיק לרצות לאכול כאשר הטעם המתוק ממלא את הפה - כן, מתוק פותח לנו את התיאבון! צריך להבין ולקחת זאת בחשבון ולהחליט שמוותר לנו לאכול לאט, ליהנות מכל ביס ולא לצפות לקחת מיד עוד מנה למרות ההנאה. גווננו את האכילה של הממתקים וקבעו כלל, שלא אוכלים יום אחרי יום את אותו הממתק.

למה הבהבה הנורה האדומה?

תפילה היא עמוד העולם, אלא שבעונות יש שעושים בו בעמוד העצום הזה, סדקים וחורים ומערערים את יציבותו. לא נחלק ציונים, אך די אם נחטב באגרוף על ליבנו ונאמר "חטאנו, עוינו, פשענו", על אותן תפילות חפזות וחסרות כוונה, על אותן תפילות אומללות שנאמרות כלאחר-פה. אוי, בואו נחזור בתשובה על אותן תפילות ריקניות שאינן עולות למקומן הנשגב אלא נתקעות בקליפת התווה.

כשקרן שירזי בת ה- 18 קיבלה על עצמה עול מלכות שמים, היא עשתה זאת במלוא תוקף הרצינות והנחישות. מעל לכל גמלה בליבה החלטה: "כשאני מתפללת לאבינו שבשמים, אני מרכיזה אך ורק בו. מי שנפח בי נשמת חיים, והוא מצפה ממני להיות בת נאמנה וטובה שלו, ולא לשכוח לרגע כי הוא נוכח ומצוי ובוחר אותי כל רגע וכל נשימה". אמרה ועשתה מתפללותיה עמוד עולם, יציב ונישא כמו הר נבו.

משפחת שירזי המסורתית הזומנה לחתונת בנם הבכור בצרפת. רונן שירזי הצעיר עשה חיל בצרפת בעסקי מכוניות, ושלה להוריו ולשתי אחיותיו הקטנות ממנו כרטיסי טיסה על חשבונם. "אני מבקש שתגיעו שבע לפני החתונה להכיר את משפחת הכלה, תיהנה מהאווירה ותהיו עסוקים יחד איננו בהכנות לחתונה". כולם נענו בשמחה חוץ מ...קרן.

קרן ביקשה מהוריה ואחיה לטוס רק בבוקרו של יום החתונה, שכן אין סיבה לעזוב את ארץ ישראל ולנסוע לארץ טומאת העמים ללא צורך מיוחד. הם לא התווכחו איתה, מתוך כבוד לערכיה ולרצינותה.

ביום חמישי בשעה 12:25 טיסה 704 של חברת התעופה הצרפתית אמורה היתה לצאת ליעדה. קרן הביטה בכרטיס הטיסה שלה, ומשום מה נדמה היה לה שרשום עליו כי שעת הטיסה היא 12:35. "עוד מעט חצות היום, הטיסה נמשכת כחמש שעות. הנחיתה סמוך לחשיכה, במטוס לא נוח ולא נעים להתפלל. היציאה מנמל התעופה והטיירה להגיע בזמן לאולם החתונות עלולים לגרום לי לאי-שקט בתפילת המנחה. עדיף שאתפלל עכשיו".

מזוודותיה כבר הועלו למטוס. קרן נכנסה לדיוטי-פרי בשעה 12:00 והתיישבה על ספסל סמוך לרב חיים נחשון ורעייתו שולמית. קרן הכירה את הזוג נחשון היטב. היא למדה בסמינר, שהם היו ממקרבי הלבבות שלו. הם היינו אליה בנועים ופינו לה מקום ישיבה. "אני טסה לצרפת עוד מעט", היא הנידה בראשה. "מעניין, גם אנחנו נוסעים לצרפת" השיבה שולמית "לביקור משפחתי".

"אני נוסעת לחתונה של אחי הבכור... עשי לי טובה קטנה הרבנית שולמית", ביקשה קרן, "שמרי לי על תיק היד שלי, אני אחפש כאן פינה שקטה להתפלל מנחה".

"בשמחה" ענתה הרבנית נחשון, אבל קחי בחשבון שעוד מעט כננסים למטוס". "בוודאי. אגיע כמובן בזמן לטיסה".

אלא שה"עוד מעט" של הזוג נחשון היה 12:25, ושל קרן שירזי היה 10 דקות מאוחר יותר. 10 דקות קריטיות. קרן נעלמה לאיזו פינה ושתי דקות אחר כך נתבקשו נוסעי הטיסה לצרפת להיכנס למטוס. הרב נחשון בלש בעיניו כדי להבחין היכן מצויה קרן. אשתו נטלה את תיק היד של קרן, והם נעו לכוון המטוס. "אני מקווה שהיא תסיים בזמן את תפילתה" הפטיר הרב נחשון. "אני חוששת" אמרה אשתו "תפילת שמונה עשרה שלה קצת ארוכה מהרגיל, היא פשוט מתפללת כמונה מעות במלוא טוהר כוונתה...".

הרמקולים קראו לנוסעת האחרונה לעלות למטוס. הרב נחשון אמר לדייל הצעיר גיקי, שהנוסעת מתפללת לה אי-שם... ואולי נמתין לה כמה דקות. גיקי הדייל ביקש מהרב נחשון שינסה לאתר אותה ולבקש ממנה להזדרז. "נמתין עוד חמש דקות" אמר. "אינני יודע היכן היא, אבל גם אם אמצא אותה אסור על פי ההלכה להפסיק יהודי מתפילתו".

עיניו של גיקי שרון הצעיר נפערו בתדהמה. "מה פירוש? הרי היא עולה להפסיק את הטיסה... הטיסה הבאה לפריז, אם יהיה בכלל מקום פנוי, תצא רק בעוד שבע שעות, חבל שהיא תתעכב סתם בגלל תפילה בנתבי"ג...".

"רגע רגע, ידידי הדייל. זו לא סתם תפילה. זו תפילת מנחה והיא חשובה מאד". בשעה 12:29 המריא המטוס, בעוד קרן עסוקה בתפילתה. מה גדולה תהיה האכזבה לבני משפחתה לגלות שבסם היקרה לא תהיה נוכחת בחתונת אחיה...

הדייל גיקי הביט בזוג נחשון במבט מאוכזב. הנה המטוס כבר באוויר, מתחיל להגביה עוף בשיא דחף מנועיו. חמש דקות נמשכו מאמציו של המטוס להגביה, לפתע נשמע קולו של הטייס: "אני מבקש מכל הנוסעים להירגע ולהק חגורות, עקב תקלה בלתי צפויה אנחנו נאלצים לנחות חזרה בנמל התעופה...". הטייס אביתר מעוז הבחין להפתעתו, כי הנורה האדומה הימנית המסמנת את מצבו של המנוע הימני, מהבהבת ללא הפסק. "מזל גדול שתקלה זו לא התרחשה בעודנו בשחקים באמצע העולם" הרהר מעוז הטייס הוותיק.

כל הנוסעים קראו תהילים בהתרגשות. 10 דקות אחר כך נחת המטוס בשלום, וכל נוסעיו נתבקשו להמתין בדיוטי-פרי עד לתיקון התקלה. הזוג נחשון פגש שם את קרן שירזי ישובה על ספסל וקוראת בספר. "מה אתם עושים כאן?", דנהמה קרן, "אתם לא בדרך לצרפת? אמרו לי במשרד הראשי שהטיסה הבאה תהיה רק בעוד שבע שעות".

"היתה תקלה במטוס" דיווחו לה בני הזוג נחשון. חצי שעה אחר כך נכנסו הנוסעים למטוס - עם קרן שירזי המתפללת. הטכנאים שבדקו את המנוע הימני לא מצאו בו שמץ של תקלה. הם ניגשו לנורת האזהרה, גם היא היתה תקינה לחלוטין. למה הבהבה הנורה?! לאלוקים פתרונים.

אחרי שהגיש גיקי את מנות המזון לנוסעים, הוא נעמד לצד הרב נחשון ושאל "תסביר לי כבוד הרב, הבחורה הזו שמעה שמודיעים על הטיסה היוצאת והיא לא הגיבה. מדוע?".

"שכח מזה, ידידי הדייל, היא לא שמעה דבר. היא היתה עסוקה בתפילה, דבוקה לאביה שבשמים ומאמינה בתום ליבה שהכל יעלה יפה, והכל לטובה כפי בקשותיה התמימות. והנה עובדה, היא כאן במטוס ותגיע בזמן לחתונת אחיה...".

"לא יאומן" אמר גיקי "התקלה הזו שהיתה, היא נדירה בכל קנה-מידה. הדייל הראשי סיפר לי ש- 30 שנה הוא טס, ומעולם לא היתה תקלה משונה שכזו, אבל הנורה האדומה מהבהבת... גם הטייס אמר לנו "אני בהלם, המנוע תקין, הנורה תקינה, הכל טוב... למרות הכל נחתנו".

הרב נחשון חיך. "אמרת ששמך גיקי, תקרא לעצמך יעקב, זה שמך המקורי. שתבין יעקב, התפילה של הגברת הצעירה היא זו שמעמידה את העולם על תילו. היא זו שמסדרת מערכות בשמים ובארץ, ולא אחטא לאמת אם אומר לך שמן השמים החליטו שבזכות תפילתה התבהב לכם הנורה, כדי שתנחתו ותיקחו אותה, את המאחרת, לפרזי...".

"התפילה שלה? תסביר לי איך!", הדייל היה המום וסקרן. "תראה ידידי, אתה עכשיו עסוק במלאכתך, והזמן שנתר לנו לשוחח הוא קצר ומדוד. אדאג לשלוח אותך לסמינר קצר ליהדות. תשאל שם הכלי".

הדייל גיקי נחת בישראל אחרי 24 שעות, ביקש חופשה לשבועיים, ובמהלכה פקד את סמינר "ערכים". שם הסבירו לו מה עושה תפילה, מה זאת תורה ומיהו עם ישראל. הוא קיבל על עצמו עול מלכות שמים. ארבע שנים הוא ישב בישיבה ולמד תורה, עד שראש הישיבה החליט להוציאו לשידוכין. אחרי בירורים ארוכים, נפגשו השניים, והוא סיפר לה בין השאר על הטיסה המשונה לצרפת, התקלה, התפילה של נערה צעירה, וכיצד הרב חיים נחשון הסביר לו מעט על תפילה... ועל הסמינר... שבא בעקבות הארוע. "את מבינה, חזרתי בתשובה בזכות תפילה של נוסעת צעירה ונורה אדומה שהבהבה לחינם" הסביר למשודכת.

"נעים מאד. שמי קרן שירזי, כנראה שבאותה תפילה שהתפללתי לפני ארבע שנים בנמל התעופה, התפללתי גם לזכות בחתן כמון...". חודשיים אחר כך, כשהרב חיים נחשון הקריא את הכתובה מתחת לחופה, הוא שיחזר את שיחתו המעניינת עם הדייל הצעיר, שנורת חייו הבהבה לו באדום, כמו אומרת לו: "עזוב את הטיסות, בוא ותנחת בבית היהודי". והוא נחת. (קובי לוי "העתונאי")